Herinnering aan …
Overdenkingen over… de ziel …

Artoll; 23, 26, 30 april en 2 mei 2025
Tegelen; 24, 28, 29, april en 1 mei 2025

Alvorens een ‘zonder god’ visie aangaande de ziel te verwoorden twee anekdotes, verhalen van ooit. Deze week in ArToll vanuit mijn brein tevoorschijn gekomen en één minieme beschouwing aangaande de ziel binnen diverse geloofovertuigingen na de dood van het lichaam.

Een kleine zoektocht naar de ziel.
©Mieke Smits

Met dank aan Meg.

MEG;

Mijn eerste kennismaking met Meg was in 2001, in Nijmegen in een kunstenaarswerkplek met de illustere naam 'Loodsmannen in de Glasfabriek'. Marcel Bors, een van de participanten had mij uitgenodigd met de vraag een expositie samen te stellen van hun aller werken. Middels meerdere persoonlijke gesprekken met deze mensen probeerde ik de vóór hun essentiële relatie naar hun werk te ontdekken.
Meg maakte op mij niet alleen indruk vanwege haar schilderkunsten en haar niet te evenaren eigengereidheid maar ook vanwege haar vraagstellingen rondom de zaken in de wereld die men niet direct kon zien, de dingen die men voelde.
Het voelen, het 'wezenlijke' van de persoon. Wie of wat was die mens, man, vrouw, die zij in haar portretten probeerde te vangen.
Op enig moment stonden Meg en ik, ieder op grote hoogte op tot de max uitgeschoven ladders, haar niet al te kleine laatste doek op te hangen aan de al ingeboorde haken in de hoogste muur van de loods. Gedurende de actie kwam het gesprek op hoogtevrees, daaruit voorvloeiende verdiepte het zich naar het voelen van angsten.
Hoe dat zo zat met die angsten, dat voelen?

'Ik vraag me nou af hoe dat zo werkt met die angsten' waarom de ene mens hoogtevrees heeft en de ander niet, de een wel hoog een ladder op loopt, de ander niet. Hoe het überhaupt werkt met gevoelens.' Filosofeerde Meg.

'Zoals ik het ervaar denk ik dat er een *eigen gevoel* is en er een *versterker* kan zijn waardoor een gevoel extreem wordt.'

'Hoe dan?'

'Nou, een voorbeeld. Iemand loopt door een winkelstraat, ziet een loslopende hond. De persoon is niet echt bang voor honden maar er ook geen liefhebber van. Bepaalde soorten beangstigen meer of minder. De persoon denkt misschien, even naar rechts zodat ik die hond ontwijk. Gelijktijdig wordt de persoon ingehaald door een fietsendief met fiets nog aan zijn hand. Deze persoon is geladen met angst, straalt die uit in de lege open ruimte waar de mens 'niets' waarneemt en raakt aan de energie uitstraling van de persoon die een lichte angst voelt vanwege de loslopende hond. De energieën mixen zich en de persoon die zich slechts unheimisch voelde vanwege de hond voelt opeens een sterke angst voor die hond en blijft misschien wel staan.
De fietsendief loop door, gestolen fiets aan de hand en met een beetje mazzel neemt de angst bij de ander weer af.'

'Dus, als die fietsendief in de stress, niet langs die persoon was gelopen was er niets aan de hand geweest voor die persoon.'
'Zoiets ja, is hoe ik het regelmatig ervaar…'
Het schilderij hing op zijn plek, we gingen de ladders omlaag.
'Er zit wel iets in ja, begrijpelijk. Maar zeker weten doe je het natuurlijk nooit.'

Hebben we ook over de ziel gesproken? *De bezieling van de mens.*
Gezien de bevlogen wijze waarop Meg naar de wezenskenmerken van de geportretteerden en het weergeven van hun emotie zocht; beslist. Het komt alleen niet meer bijna woordelijk op in mijn brein. Wat wel tevoorschijn komt in mijn brein in relatie tot zielenwerelden is een telefoontje van mijn moeder, ook alweer, zeker twintig jaar terug.

MIA;

Ergens in de middag gaat de telefoon.Ik ben bezig met tekstwerkzaamheden in de computer aan mijn bureau. Mijn moeder belt. Ik heb haar de dag ervoor nog live gezien. Ze woont op driehonderd meter loopafstand. Dat kon ze, toen net zeventig plus, nog heel best belopen. Waarom dan toch telefonisch? Misschien was het makkelijker dan face to face. Of hakte ze een knoop door en ondernam toen direct actie, dan kan driehonderd meter lopen ook te lang duren.

‘Miek! Miek, nou moet je eens horen. Ja ik weet niet hoe ik dat moet vertellen.’ Ik zal beslist hebben gezucht. Hoorbaar. ‘Ja, tja, ja, als ik dat aan de anderen vertel’ doelende op mijn zussen, ‘dan brengen ze me weg. Jou kan ik dat wel vertellen denk ik’
‘Wat is er aan de hand?’

‘Ja, hoe vertel ik dat nou, ik zal het maar gewoon zeggen zoals het is. Er staan elke nacht mensen op mijn slaapkamer.’
‘Mensen’, vraag ik. ‘Inbrekers?’ ‘Nee, niet echt’, antwoord ze. ‘Gewoon mensen met kleren aan, ouderwetse mensen en sommigen hebben een koffer bij zich.’
‘Dat droom je elke nacht?’
‘Nee dat droom ik niet, ik ben klaar wakker dan. Ik weet zeker dat ik dat niet droom.’
‘En verder?’
‘Nou ja dan zeg ik dat ze weg moeten gaan, dat ik hier nu woon. Ik ben niet bang voor ze of zo. Ze doen mij ook niets. Ik zeg dat ik niet mee ga en dan gaan ze. Maar ze komen elke nacht terug. Al vanaf dat ik hier woon. Ik wil nu wel eens doorslapen.’

Ik zucht. ‘Echt.. waarom vertelde je mij dat gisteren niet of eerder, je woont er al drie maanden.’

‘Ja, ik vind het nogal moeilijk om erover te beginnen. Ik wilde het al vaker vertellen. Maar, ja, dadelijk denken jullie dat ik gek ben. Ze kunnen denk ik hun weg niet vinden.’
‘Hun weg niet vinden?’
‘Ja, naar god, de hemel, het licht, daar waar je ziel naar toe gaat als je dood bent. Ze zijn in elk geval niet gewoon levend, toch?, als ze zo door alles heen kunnen komen.’
‘En nu, wat verwacht je van mij, hoe kan ik dit oplossen?’
‘Ja jij niet zelf, natuurlijk. Maar jij kent heel veel mensen en weet veel, laat ik het zo maar zeggen, toch. Ik dacht misschien weet jij wel iemand die deze mensen, of zielen, of wat het zijn kan helpen hun weg te vindenen bij mij weg te gaan.’

Vreemd is het, hoe dat werkt met geheugen, men denkt ergens jaren en jaren niet meer aan en opeens ziet men een situatie weer voor zich, hoort men een gesprek dat zich jaren terug voordeed weer in het hoofd.

MINIEME BESCHOUWING;

Het is een vreemd iets met die ziel.

In het merendeel van de levens- en geloofsovertuigingen komt deze voor. De ziel als essentieel onderdeel in relatie tot een hiernamaals.

- De *voorouderverering*, Hier maakt een uitverkorene van de stam contact met de zielen van de voorouders om hun hulp en ondersteuning aan te roepen. Dit impliceert dat de voorouders er *ergens* dan toch nog zijn, in een voor het merendeel der mensheid onzichtbare wereld.
- Een andere inzicht in de ziel brengt *Het Tibetaans dodenboek*. Gekocht en gelezen toen er nog een papieren boekenclub bestond. Zoals ik het ooit, toen begreep, is het boek een doorlopend gebed om de ziel na zijn dood de weg naar zijn oorsprong of hiernamaals te wijzen, het heldere witte licht. Op internet zie ik een andere interpretatie voorbij komen. Zeer kort samengevat; Als de ziel het witte licht niet kan bereiken beland hij in tussenwerelden. Het witte licht is een eindstadium, een vorm van beloning om nooit meer te hoeven incarneren.
Laat mijn gevoel over de ziel nu juist een heel andere zijn. Een wezen in een andere dimensie, wellicht wit licht, die helemaal happy is naar de aarde te mogen komen, incarneren wellicht; opnieuw terug naar de aarde om daar in een stoffelijke vorm te mogen vertoeven.
Zelfs in Tibet blijkt er binnen hun religie, het Tibetaanse boeddhisme, een 'beloning en straf systeem' te bestaan.
- Binnen het christendom heeft de ziel de mogelijkheid in de hemel te belanden mits Petrus, de bewaker aan de hemelpoort, na aanschouwing van het gevoerde leven op aarde van de vóór hem staande ziel, bereidt is de hemelpoort te openen.
'Als je altijd braaf bent kom je later in de hemel en eet je met gouden lepels. Als je stout bent kom je in de hel en brand je eeuwig in het vagevuur,' wilde mijn grootmoeder toen ik jong was nog wel eens naar mij verkondigen. Mijn moeder reageerde dan altijd met. 'Houdt op dat kind zulke onzin te vertellen.' Mijn grootmoeder was geboren, bezield, in achttienachtentachtig. Haar visie op de waarheid van de Bijbelteksten en dat wat de clerus elke zondag verkondigde in de kerk was een andere dan de wijze waarop mijn moeder deze wenste te interpreteren.
- In welk een subjectiviteit de oordelende godheid uiteindelijk kan ontaarden laat het islamitisch geloof zien. Iemand die bij het vernietigen van de vijand, waarbij 'de vijand' een breed begrip is, zelf zijn lichaam, zijn huis verliest, gaat als ziel rechtstreeks naar een hemelse situatie waar dan voor persoonlijk gebruik tweeënzeventig maagden staan te wachten. Er zijn teksten die aangeven dat deze tweeënzeventig maagden een vertaal fout is en dat het geen maagden betreft maar druiven.

De vorm van de beloning doet er feitelijk niet toe.
Een ziel zijn woning ontnemen garandeert schijnbaar een illuster plekje in een hiernamaals.
Gij zult niet doden lijkt eerder een gij zult niet doden MITS...
Ook de bijbel is doordesemd met vele 'gij zult niet doden, mits' verhalen. Als het machthebbers behaagt, verklaren hun te spreken namens de vermeende godheid, welke dan uiteraard toestemming heeft gegeven over te gaan tot het doden van de zielenhuizen.

ZIEL;

Voorgaand overdenkende is mij duidelijk dat geloofinstituties geen werkelijk inzicht geven in de ziel anders dan door de mens zelf bedachte c.q. gedroomde werelden waar de ziel naar vertrekt als zijn lichaam, zijn huis niet meer kan zijn. Een contrast tussen schoonheid en gruwel. Werelden die door de predikers van de diverse religies aan de gelovigen verkondigd worden opdat hun zich bij leven aan hun regels en wetten houden.

Gij zult niet doden.

MITS;

Echter; Het probleem met de ziel is helder. Het betreft een voor het merendeel der mensheid onzichtbare essentie die er al dan niet is, soms wordt gezien, maar meestal wordt gevoeld.
Het is een niet zichtbaar gebeuren, die ziel.
De ziel kan er zowel wel als niet zijn… Toch?

De zielswaarneming in de lege ruimte? Wellicht mogelijk door een uitgebreider bewustzijn.
Ingewikkelder wordt het dan als men bedenkt dat een ziel ook onderdeel zal zijn van elk levend wezen op aarde. De ziel niet noodzakelijk een onzichtbaar zwevende aanwezigheid is in de ons omringende open ruimte. Een aanwezigheid voor de ene mens meer zichtbaar, meer voelbaar dan voor de ander.
Hebben andere dierlijke soorten een ziel. En zo ja zijn deze zich bewust van hun ziel?
Oprecht, geen flauw idee.
Zoals men niet door de ogen van een ander kan kijken. Nooit kan voelen wat een ander voelt, zo kan men ook niet op eenzelfde wijze als een ander de lege ruimte die tussen de vaste stof om ons heen aanwezig is voelen, zien en ervaren.
De ziel lijkt een vluchtig iets te zijn, is niet stoffelijk maar vreemd genoeg dan weer wel als deze een vaste stof, een lichaam tot woning heeft. De vaste stof bezield.

GODDELOZE OVERDENKINGEN;

ArToll;

Mijn werkplek bevind zich op de tweede etage, een grote ruimte met aan beide zijden grote ramen, veel licht witte muren alom. Ik kijk direct in het gebladerte van de omringende smalle hoge bomen. Het blad is nog jong, fris groen van kleur. De bomen staan net te ver weg om het blad goed te kunnen onderscheiden. De afstand tussen de bomen en mijzelf in de ruimte, gevuld met leegte, de lege ruimte buiten tussen mij en de bomen, de bomen onderling en het gebladerte in de kroon.

Is de door de mens ervaren lege ruimte wel zo leeg of vergissen we ons hierin. Wetenschappelijk is aangetoond dat er, naast nog veel meer wat ik hier niet ga benoemen, o.a. fijnstof en Co2 in de lucht c.q. de lege ruimte aanwezig is. Uiteraard niet te vergeten ook nog zuurstof moleculen die we nodig hebben om in leven te blijven.
Daarnaast uiteraard nog de vele signalen die de mens uitzendt middels apparatuur zodat we TV kunnen kijken en o.a. kunnen telefoneren met elkaar. In het verleden had elke woning een antenne op het dak voor ontvangst van diverse TV kanalen, inmiddels staat het hele land vol met masten 4G/5G zodat we met onze smartphones met elkaar in contact kunnen blijven. Deze signalen, zoals ook radio signalen kunnen zonder enige moeite door vaste stof gaan, zodat de mens in huis kan telefoneren.
De mensheid vindt het absoluut normaal dat er in de lege ruimte onzichtbare signalen zijn die door specifieke apparatuur weer zichtbaar wordt. De mogelijkheid dat er zich in deze zogenaamde lege ruimte meer afspeelt dan menig mens (bewust) kan waarnemen is onweerlegbaar aanwezig.

Benoemen wij de lege ruimte als leeg omdat we niet kunnen zien wat... dat...

Ook die lege ruimte gevuld is met…
Wellicht en verdwaalde ziel?

Zielen ze zijn er blijkbaar.
Het is verstandig om hierin onderscheid te maken tussen de ziel in de stof, aan een lichaam verbonden en de ziel zonder stof, schijnbaar verdwaald, de weg naar zijn oorsprong niet te kunnen vinden. De verdwaalde ziel, de ziel die zonder lichaam zoekende is, is helder. Ze tonen zich aan personen waarvan ze verwachten dat deze hun kunnen helpen. Mensen met een breed zicht die deze dolende zielen de weg naar hun oorsprong kunnen tonen.

Maar?

Wat is dan hun oorsprong?
ziel

ziel

bezieling

het bezielde lichaam

Ki, spirit, soul

loslaten

werktuig lichaam

GODDELOZE OVERDENKINGEN;

Tegelen;

Vanmorgen half wakker in bed alle ins en outs van de ziel overdenkende het gehele *ziels probleem* opgelost. Het vervelende is; ook als je meteen op staat om het te noteren verdwijnen de specifieke woorden en zinnen uit het geheugen. Het denken is vaak vele malen sneller dan dat een menselijk lichaam kan schrijven.
Komt het wel weer naar boven?

Beslist; maar in andere woorden.

Het anders benoemen van. Yes!

Elke persoon als bewuste ziel te benaderen.

Wordt er gestoord van, ik, ziel die ik ben wordt er gestoord van dat mijn brein de woorden en zinnen niet meer kan terughalen die vanmorgen als een vloeiende stroom ontstonden.

De ziel heeft om zich te uiten het brein nodig. De ziel kan alleen zichzelf beleven middels zijn brein! Mij wordt duidelijk dat de min of meer algemene aanname dat een ziel in het hart woont op zijn minst vreemd is. Het hart is een van de vele, vele organen die het lichaam in leven houden. Het brein houdt zowel de machine draaiende c.q. in leven, maar maakt ook dat er ervaring is, voelen, zien, ruiken, horen, vreugde, verdriet, en ook denken en creativiteit. Zonder registraties in het brein geen bewuste waarneming, geen wederkerigheid in welke uitingsvorm dan ook.

Wellicht is gewoonweg het gehele lichaam bezield met als basale centrum het brein.
Terug naar;
Elke persoon als bewuste ziel te benaderen.
Mijn brein kraakt.
Als ieder mens kon waarnemen dat er etherische energie uitstraalt vanuit het stoffelijke lichaam? Wellicht een miniem zichtbaar zijn van de ziel, stralende vanuit elk lichaam? Zouden we dan anders met elkaar omgaan omdat we er dan meer bewust van zijn zelf wellicht óók een ziel te zijn.

Hoe kan het dat het zielenbewustzijn lijkt te vertrekken bij de geboorte. Of is dit pas weg als de mens leert lopen, praten en lezen. Is er een gemis aan zielenbewustzijn omdat de mens niet vanaf dag één wordt vertelt;
Jij bent hier omdat wij, jouw ouders een stoffelijke vorm voor jou hebben gemaakt. Omdat wij jouw, de ziel, graag in ons midden willen hebben, deel van ons te zijn hier op aarde. Jij deze vorm ter beschikking hebt gekregen zodat je dat, wat jij, je hebt voorgenomen te doen hier op aarde ook kunt uitvoeren. Wij willen je daarbij helpen door dit lichaam voor jouw te maken. Deze vorm is uniek en alleen voor jou om in te verblijven tot ze stuk gaat, jouw machine. Let wel! Het betreft een zeer complexe machine. Deze kan je de ervaring van genot en vreugde geven maar ook pijn en verdriet. De eerste jaren zullen wij, jouw makers er zorg voor dragen dat deze blijft functioneren. Dagelijks onderhoud is sowieso noodzakelijk, al is het alleen al door voeding tot je te nemen. Cultiveer je lichaam goed. Zorg goed voor je brein, dat is jouw zetel. Dit is jouw persoonlijke lichaam. Je hoeft er geen enkele ander in toe te laten, je mag het ten volle gebruiken voor jouw doelen hier op aarde. Jouw ervaring in de stof zal uniek zijn.

Zou het verschil maken als ouders vanaf dag één tegen hun kind zeggen; Dag lieve ziel van mij, in plaats van dag lief kind, dag lieve jongen, meisje van mij.

Als in het paspoort zou staan; Ziel in vrouwelijk lichaam genaamd;

Bij het overlijden; De woonplek van deze ziel functioneerde niet meer, de ziel heeft dit lichaam verlaten.

Is vertrokken naar.

Zou het verschil maken in hoe de mens met elkaar om gaat als we naar een geheel andere taalkeuze en woordgebruik gaan in zaken rondom geboorte, leven en dood?

Maar dan nog, nu ik dit helder heb. Hoe zit het dan met de dood? Het lichaam is dan zonder leven. De stof is ten einde, de machinerie van de stof kan niet meer naar behoren functioneren. Ouderdom ziekte of ongeluk hebben hun tol geëist. De ziel laat los. Gaat dit makkelijk of moeizaam. Is de ziel gehecht geraakt aan de stof en zijn vele mogelijkheden. Hoe dan ook, zonder levende stof geen woning voor de ziel, deze laat min of meer noodgedwongen los, laat los en vertrekt, naar... De eeuwige jachtvelden, of toch naar een andere thuisbasis? Is er slechts één thuisbasis vergelijkbaar met de idee van een hemel, c.q. wit licht? Of behoort de ene ziel tot de ketel aspergesoep en de andere tot de ketel erwtensoep. Met ander woorden komen ze dan beiden uit geheel andere galactische systemen, andere werelden waarbij de een de ander niet begrijpt. Het doel van de ene ziel in de basis wellicht haaks staat op het doel van een andere ziel.

Ik voel dat mijn brein nu bijna oververhit raakt, zoveel mogelijkheden zie ik in relatie tot de wereld en de wereldse religies maar ook de grootmachten en overige landen, al deze mensen… Ik zeg dit fout, het behoort te zijn; de bezielde lichamen, de zielen die elkaar bestrijden.

De romige aspergesoep tegen of samen met de erwtensoep.
Kan dit samengaan, uit welke kookpot is de ziel van hun kind afkomstig, of is er nog een andere optie, is het geen gemengd soepje maar… gewoon… een zielkind uit de tomatensoep.
Een volgende vraag komt op;
De fysieke vorm, de stof, de baby, wordt in het zielenhuis van de vrouw, de moeder gekweekt. Hoe werkt dit dan? Staat zij toe dat er tijdelijk een andere ziel in haar lichaam aanwezig is, is er wel plek voor twee zielen, of raakt de ziel pas aan de stof bij de geboorte. Verblijft de ziel, wellicht vanaf conceptie, of vanaf drie maanden, als zeker is dat de conceptie veilig is, in de buurt van zijn toekomstige fysieke lichaam, wachtende tot dat deze het lichaam van de schepster verlaat. De vrouw schept leven. Voedt en laat groeien in haar lichaam. Dit dankzij een uitermate ingenieus instrument; de baarmoeder.
Nog boeiender lijkt de vraag of de ziel weet dat de lichaamskeuze specifieke consequenties heeft, waaronder onder ook een jarenlange maandelijkse menstruatie voor de vrouw.

Wellicht zijn er geen galactische soepen en is er alleen helder wit licht als oorsprong van alle zielen kosmosbreed. Het kan. Maar dan zonder beloning en straf voor het gevoerde leven. Zonder goddelijke goed – of afkeuring.
De zielen waar Mia over vertelde lukte het niet om terug naar hun oorsprong te gaan. Ze hadden niet begrepen dat hun lichamen, hun woningen er niet meer waren. Na de dood van hun lichamen klampten ze zich aan elkaar vast, bleven in onwetendheid als zielen bij elkaar. Wellicht is het van essentieel belang voor een ziel dat bij het sterven van zijn huis duidelijk wordt uitgesproken dat het klaar is. Dat iemand uitspreekt; Je kunt loslaten, je kunt naar jouw oorsprong terug keren en weer onderdeel worden van helder wit licht. Vertellen wat je op aarde hebt ervaren.

XXX